Ta dokument je elektronsko podpisan
Izdajatelj: Republika Slovenija
Številka certifikata: e5 23 e6 11 00 00 00 00 56 7f 29 a0
Potek veljavnosti: 03.06.2031
Čas podpisa: 11:06, 02.11.2026
Podpisnik: Zlata Jerman
Ref. št. dokumenta: 018 - 137 / 2026 - 10

dkom.si

REPUBLIKA SLOVENIJA
DRŽAVNA REVIZIJSKA KOMISIJA ZA REVIZIJO POSTOPKOV ODDAJE JAVNIH NAROČIL

Slovenska cesta 54
SI-1000 Ljubljana
T 01 234 28 00

dkom@dkom.si
www.dkom.si

Številka: 018-137/2026-10
Datum: 2. 11. 2026

SKLEP

Državna revizijska komisija za revizijo postopkov oddaje javnih naročil (v nadaljevanju: Državna revizijska komisija) je na podlagi 39. in 70. člena Zakona o pravnem varstvu v postopkih javnega naročanja (Uradni list RS, št. 43/2011 s sprem.; v nadaljevanju: ZPVPJN), v senatu mag. Zlate Jerman, kot predsednice senata, ter Sama Červeka in Andraža Žvana, kot članov senata, v postopku pravnega varstva pri oddaji javnega naročila *»Izvajanje mikrobioloških in imunoloških preiskav«*, na podlagi zahtevka za revizijo vlagatelja Nacionalni laboratorij za zdravje, okolje in hrano, Prvomajska ulica 1, Maribor, ki ga po pooblastilu zastopa Odvetniška družba Prebil in Majstorović, o.p., d.o.o., Ajdovščina 4, Ljubljana (v nadaljevanju: vlagatelj), zoper ravnanje naročnika Onkološki inštitut Ljubljana, Zaloška cesta 2, Ljubljana (v nadaljevanju: naročnik), dne 2. 11. 2026

odločila:

1. Zahtevek za revizijo se zavrne kot neutemeljen.

2. Zahteva vlagatelja za povrnitev stroškov pravnega varstva se zavrne.

Obrazložitev:

Obvestilo o predmetnem javnem naročilu, ki ga je naročnik razdelil na sklope, je bilo dne 7. 7. 2026 objavljeno na portalu javnih naročil pod št. objave JN005395/2026-EUe16/01 in v Uradnem listu EU pod št. objave 466690-2026.

Zoper določbe dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila je vlagatelj z vlogo z dne 12. 8. 2026 vložil zahtevek za revizijo, v katerem naročniku očita kršitve določb Zakona o javnem naročanju (Uradni list RS, št. 91/2015 s sprem.; v nadaljevanju: ZJN-3) pri oblikovanju sklopa 1 in pri oblikovanju merila M2 *»Razdalja v kilometrih od laboratorija ponudnika do sedeža naročnika«*. Vlagatelj glede oblikovanja predmeta sklopa 1 navaja:

- naročnik je združil 238 različnih mikrobioloških in imunoloških preiskav, ki ne predstavljajo medicinske, laboratorijske ali tehnološke nedeljive celote; gre za različne vrste preiskav

(klasične bakteriološke kultivacije, identifikacijo mikroorganizmov, antibiograme in določanje MIK, molekularno diagnostiko, serološke preiskave…), ki se razlikujejo glede vrste kužnine oz. vzorca, predanalitične obdelave, uporabljene metode, potrebne opreme, strokovne ekspertize, stabilnosti materiala in kliničnega namena,
- naročnik je združil okoljske mikrobiološke storitve z diagnostičnimi preiskavami bolnikovega biološkega materiala,
- merilo za oblikovanje sklopa morajo biti objektivne lastnosti predmeta, in sicer zlasti metodološka in klinična povezanost posameznih preiskav, vrsta primarnega vzorca, potreba po skupni predanalitični obravnavi, stabilnost in časovna kritičnost materiala, potrebna strokovna ekspertiza in možnost samostojne laboratorijske obdelave ter izdaje rezultata,
- vlagatelj ne predlaga delitve sklopa na večje število sklopov ali na posamezne preiskave ali da se predmet naročila prilagoditi njegovemu portfelju; za odpravo kršitev bi zadoščalo oblikovanje dveh sklopov (vlagatelj prikaže predlagano razdelitev preiskav v dva sklopa) - v enem sklopu se ohranijo tiste preiskave, pri katerih zaradi posebnosti pacientov Onkološkega inštituta, istega omejenega primarnega vzorca, njegove stabilnosti, posebne časovne občutljivosti ali potrebe po specifični ekspertizi obstajajo stvarni razlogi za skupno izvajanje, v drug sklop pa se uvrstijo preiskave, ki jih je glede na njihove objektivne strokovne in izvedbene značilnosti mogoče izvajati samostojno,
- obstoj tveganj kontaminacije, hemolize, administrativnih napak in dodatnih odvzemov pri nekaterih preiskavah ne utemeljuje skupnega izvajanja vseh preiskav,
- priprava sekundarnih vzorcev oz. alikvotov je ustaljen predanalitičen postopek; nepotrebne dodatne odvzeme in zmanjšanje predanalitičnih tveganj je mogoče doseči z določitvijo vsebine posameznih sklopov in s tehničnimi oz. predanalitičnimi zahtevami,
- varnost pacientov, ki je sicer legitimen in pomemben cilj, ne more biti razlog za koncentracijo vseh metodološko in klinično različnih storitev pri enem laboratoriju,
- stabilnost vzorca ni enotna lastnost vseh 238 preiskav, temveč je odvisna od vrste biološkega materiala, analita, transportnega medija, temperature, vsebnika ter dopustnega časa do laboratorijske obdelave; preiskave, pri katerih je čas od odvzema do analize posebej kritičen, je mogoče združiti in zanje določiti strožje izvedbene zahteve,
- naročnik lahko vnaprej določi zahteve, vezane na transport in na informacijsko povezljivost, in izpolnjevanje teh zahtev zahteva od vsakega izvajalca,
- predlagana razdelitev sklopa bi bila gospodarna in bi omogočala pridobitev več ponudb,
- naročnik je oblikoval sklop 1 v nasprotju z načelom zagotavljanja konkurence, načelom enakopravne obravnave ponudnikov in načelom sorazmernosti.

Glede merila M2 *»Razdalja od laboratorija ponudnika do sedeža naročnika«* vlagatelj navaja:
- geografska oddaljenost laboratorija ponudnika od sedeža naročnika ne predstavlja lastnosti ponudbe, katere večje ali manjše izpolnjevanje bi zagotavljalo sorazmerno večjo ekonomsko ali kakovostno prednost,
- določbe dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila izključujejo ekonomsko prednost bližjega laboratorija, saj naročnik zaradi večje oddaljenosti laboratorija nima dodatnega stroška transporta – naročnik je učinek oddaljenosti laboratorija nevtraliziral z zahtevo, da bolj oddaljen izvajalec organizira in nosi stroške prevzema in transporta,
- naročnik je zasledovani cilj, tj. pravočasen prihod vzorca v laboratorij in pravočasno izvedbo preiskave, določil kot obvezno tehnično in pogodbeno zahtevo za vse izvajalce; bolj oddaljen izvajalec mora izpolnjevati enake zahteve glede pravočasnosti in kakovosti izvedbe kot manj oddaljeni izvajalec,
- nesorazmerna in nepojasnjena je določitev posameznih razdaljnih razredov.

Na podlagi navedenega vlagatelj predlaga razveljavitev dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila v delu, ki se nanaša na oblikovanje sklopa 1 in na merilo M2 *»Razdalja v kilometrih od laboratorija ponudnika do sedeža naročnika«*. Vlagatelj zahteva tudi povrnitev stroškov pravnega varstva.

Naročnik je dne 27. 8. 2026 zavrnil zahtevek za revizijo in zahtevo za povrnitev stroškov pravnega varstva. Glede oblikovanja sklopa 1 naročnik navaja:

- v sklop 1 so uvrščene mikrobiološke in imunološke preiskave, kar je skupni imenovalec vseh preiskav v tem sklopu,
- pri rakavih bolnikih je najpomembnejša okoliščina čas – kdaj se opravi diagnostika in v kakšni fazi se nahaja bolezen,
- ob diagnostiki se ne izvede le ena preiskava, temveč več različnih hkrati, da se lahko na podlagi različnih parametrov čim prej postavi ustrezna diagnoza in zagotovi primerno zdravljenje, zato so v sklopu 1 vključene vse preiskave, rezultate katerih naročnik za učinkovito izvedbo diagnostike in zdravljenja potrebuje hkrati,
- rezultati okoljskih preiskav so neposredno povezani z odločitvami o namestitvi pacienta in z ukrepi za preprečevanje širjenja večkratno odpornih bakterij, ki se hkrati ugotavljajo tudi s kliničnimi in nadzornimi preiskavami bolnikovega biološkega materiala,
- vlagateljev predlog delitve sklopa 1 ni skladen z njegovimi navedbami, saj je v novem, predlaganem sklopu tudi sam združil okoljske mikrobiološke preiskave s preiskavami, ki se nanašajo na preiskave bolnikovega biološkega materiala; vlagatelj ni konkretiziral, po katerem kriteriju je oblikoval nov sklop,
- vlagatelj ne pojasni, zakaj bi predlagana delitev prispevala h gospodarnejši in kakovostnejši storitvi,
- preiskave se morajo izvajati usklajeno v okviru istega izvajalca in z možnostjo hitre, neposredne komunikacije med naročnikom in izvajalcem; delitev na več sklopov bi pomenila usklajevanje med več izvajalci, podaljšanje časa do celovitih rezultatov in povečano tveganje za napake pri interpretaciji,
- fizična delitev vzorcev med različne izvajalce bi povečala tveganje za kontaminacijo, hemolizo ter administrativne napake pri označevanju, kar neposredno ogroža varnost pacientov in zanesljivost izvidov; ker bi se isti vzorec dostavljal na različne lokacije, bi prišlo do časovnega zamika pri pridobitvi rezultata enakih preiskav,
- obveznost priprave sekundarnih vzorcev z namenom, da bi lahko v postopku sodelovalo več ponudnikov, podaljšuje predanalitično fazo in s tem čas do pridobitve celovitih rezultatov ter povečuje tveganje za kontaminacijo, hemolizo in administrativne napake pri označevanju,
- zaradi delitve na več sklopov bi imel naročnik težave pri usklajevanju in interpretaciji rezultatov, ki bi prihajali s strani različnih laboratorijev ob različnem času, pri čemer bi moral naročnik predhodno rešiti še probleme vzpostavitve in vzdrževanja večjega števila varnih IT-povezav med informacijskim sistemom naročnika in sistemi različnih izvajalcev,
- zaradi delitve na več sklopov bi bilo potrebnega več vzorca biološkega materiala.

Glede merila M2 *»Razdalja v kilometrih od laboratorija ponudnika do sedeža naročnika«* naročnik navaja:

- sporno merilo ni namenjeno merjenju cene oz. ekonomske prednosti ponudbe; gre za necenovno merilo, namenjeno merjenju kakovosti ponudbe,
- oddaljenost laboratorija vpliva na čas pridobitve rezultatov preiskav - bližji ko je laboratorij, prej lahko naročnik pridobi rezultate in prej lahko izvede diagnostiko in zdravljenje;
- laboratoriji praviloma potrebujejo približno enak čas za izvedbo preiskav v skladu s strokovno doktrino, zato čas, porabljen za transport vzorca zaradi oddaljenosti laboratorija, predstavlja tisto prednost ali slabost, ki vpliva na čas pridobitve rezultatov in s tem kakovost storitve,
- oddaljenost laboratorija vpliva na stabilnost biološkega materiala; daljši prevoz lahko povzroči spremembe vzorca in s tem vpliva na kakovost, zato pri večji oddaljenosti laboratorija obstaja večje tveganje za nezanesljivost rezultatov preiskav.

Vlagatelj v vlogi z dne 3. 9. 2026, s katero se je opredelil do navedb naročnika, vztraja pri revizijskih navedbah in poudarja, da se zavzema za razdelitev sklopa 1 na dva sklopa, pri čemer njegov predlog temelji na kriteriju samostojne izvedljivosti. Namen diagnostike in zdravljenje onkoloških bolnikov ne ustvarja nedeljive izvedbene celote, pri posameznem pacientu se tudi ne

izvajajo vse preiskave hkrati. Vključitev drugega izvajalca lahko pomeni dodaten predanalitični korak, kar pa še ne pomeni strokovno nesprejemljivega povečanja tveganja, saj je zmanjšanje tveganja odvisno od izvajalca samega in njegovega protokola in načina dela. Vsa tveganja se lahko zmanjšajo z ustreznimi zahtevami naročnika. Vključitev dodatnega izvajalca ne pomeni nujno dodatnega odvzema pri pacientu in ne podaljša časa do pridobitve celovitega rezultata – ta je odvisen od več različnih dejavnikov. Če je naročniku bistven čas, potreben za pridobitev rezultata, lahko določi s tem povezane zahteve. Tudi pri enem izvajalcu komunikacija praviloma ne poteka z eno samo osebo, temveč z različnimi specialisti, dežurnimi službami in laboratorijskimi enotami glede na vrsto preiskave. Pri dveh izvajalcih je mogoče določiti osrednjo kontaktno točko, odgovorno osebo in namestnika, poseben kanal za urgentne primere ter obveznost takojšnjega strokovnega posveta. Vlagatelj nadalje navaja, da oddaljenost laboratorija od sedeža naročnika vpliva le na enega od elementov, od katerih je odvisen čas od odvzema vzorca do rezultata preiskav. Sporno merilo ponudnika ne zavezuje, da prej izda rezultat; sedanja ureditev ponudniku z bližjim laboratorijem ne nalaga hitrejše izpolnitve obveznosti kot ponudniku z bolj oddaljenim laboratorijem. S pogodbo je opredeljen čas izvedbe preiskave od trenutka prevzema do trenutka, ko naročnik prejme pisne rezultate; če želi naročnik nagrajevati hitrejšo storitev, lahko določi merilo, ki meri zagotovljeni čas. Pri nekaterih vzorcih sta čas in način transporta klinično pomembna, vendar naročnik enako merilo uporablja za celoten sklop, ne glede na dejansko časovno občutljivost posamezne preiskave. Stabilnost vzorcev ni funkcija kilometrov, temveč dejanskih pogojev: vrste materiala, vsebnika oziroma transportnega gojišča, temperature, časa od odvzema do obdelave in ravnanja z vzorcem. Razdaljni razredi so arbitrarni in ne merijo zatrjevane časovne prednosti. Merilo, ki meri kilometre, ne more služiti kot merilo minut. Sporno merilo je tudi ekonomsko notranje protislovno, saj nagrajuje ponudnika, ki ima laboratorij oddaljen tudi manj kot 1 km, čeprav transport opravlja naročnik s svojimi kurirji, medtem ko morajo ponudniki z bolj oddaljenimi laboratoriji sami organizirati in financirati prevzem.

Naročnik v vlogi z dne 15. 9. 2026, s katero se je opredelil do navedb vlagatelja, vztraja pri navedbah.

Naročnik je Državni revizijski komisiji dne 16. 9. 2026 odstopil dokumentacijo o postopku oddaje javnega naročila in pripadajočo dokumentacijo predrevizijskega postopka.

Vlagatelj v vlogi z dne 12. 10. 2026, s katero se je opredelil do navedb naročnika, vztraja pri navedbah.

Državna revizijska komisija je pri odločanju o zahtevku za revizijo pregledala dokumentacijo o postopku oddaje predmetnega javnega naročila, pri čemer je vpogledala v dosje predmetnega javnega naročila na portalu javnih naročil in dokumentacijo v zvezi z oddajo javnega naročila. Državna revizijska komisija je nadalje vpogledala v dokumentacijo, priloženo zahtevku za revizijo, medtem ko je ostale dokazne predloge vlagatelja (tj. vpogled v primerjalno preglednico OI in SB NM ter postavitev strokovnjaka ustrezne stroke) in naročnika (tj. zaslišanje dveh prič, vpogled v članek, objavljen na spletni strani delo.si, in vpogled v aplikacijo *»Google zemljevidi«*) zavrnila iz razlogov, navedenih v nadaljevanju. Po pregledu navedene dokumentacije ter po preučitvi navedb vlagatelja in naročnika, je Državna revizijska komisija odločila, kot izhaja iz izreka tega sklepa, iz razlogov, navedenih v nadaljevanju.

Vlagatelj v zahtevku za revizijo, vloženim zoper določbe dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila, zatrjuje, da je naročnik predmet sklopa 1 in merilo M2 *»Razdalja od laboratorija ponudnika do sedeža naročnika«* oblikoval v nasprotju z določbami ZJN-3.

1. *Glede oblikovanja predmeta sklopa 1*

Revizijske navedbe, povezane z oblikovanjem predmeta sklopa 1 in razdelitvijo tega sklopa na dva sklopa, je treba presojati z vidika prvega odstavka 73. člena ZJN-3, ki določa, da mora naročnik v primeru, če predmet javnega naročila to dopušča in če to prispeva k večji gospodarnosti in učinkovitosti izvedbe javnega naročila, javno naročilo oddati po ločenih sklopih ter določiti velikost in predmet takšnih sklopov. Pri tem mora zagotoviti nediskriminatorno obravnavo in s tem večjo dostopnost javnega naročila gospodarskim subjektom.

Državna revizijska komisija je že večkrat pojasnila (prim. npr. odločitve v zadevah, št. 018-230/2017, 018-164/2019, 018-171/2019, 018-195/2019), da je bil z določilom 73. člena ZJN-3 v nacionalni pravni red implementiran 46. člen Direktive 2014/24/EU, pri čemer je zakonodajalec to storil z obveznostjo (in ne zgolj možnostjo) razdelitve naročila na posamezne sklope. Kot je pojasnjeno v 78 uvodni izjavi Direktive 2014/24/EU, je eden izmed ciljev ureditve postopkov javnega naročanja ta, da mora biti javno naročanje prilagojeno potrebam malih in srednjih podjetij. Zakonodaje držav članic morajo zato zagotoviti, da spodbudijo naročnike k delitvam večjih naročil na sklope. Večja naročila lahko naročniki razdelijo količinsko ali pa kakovostno v skladu z različnimi sodelujočimi dejavnostmi in specializacijami, da tako vsebino posameznega naročila prilagodijo specializiranim sektorjem malih in srednjih podjetij. Direktiva 2014/24/EU dopušča, da se naročnik odloči, da javnega naročila ne bo razdelil na sklope. V tem primeru mora izkazati, da obstajajo utemeljeni razlogi za takšno odločitev, ker bi npr. razdelitev naročila na sklope lahko povzročila omejevanje konkurence, ker bi pomenila tehnično prezahtevno ali predrago izvedbo javnega naročila ali pa bi potreba po usklajevanju različnih izvajalcev za sklope lahko resno ogrozila pravilno izvedbo javnega naročila.

Naročniki morajo torej v skladu s prvim odstavkom 73. člena ZJN-3 in ob upoštevanju določb Direktive 2014/24/EU zagotoviti nediskriminatorno obravnavo in večjo dostopnost javnega naročila malim in srednjim podjetjem tako, da javno naročilo razdelijo na sklope, če sta za to izpolnjena dva pogoja: če to dopušča predmet naročila (če je predmet naročila možno deliti na manjše zaključene celote) in če to prispeva k večji gospodarnosti in učinkovitosti izvedbe javnega naročila.

V predmetnem postopku pravnega varstva je zato treba, ob upoštevanju navedb vlagatelja in naročnika, odgovoriti na vprašanje, ali je predmet sklopa 1 tak, da omogoča razdelitev na manjše zaključene celote, in če, ali bi delitev lahko vplivala na večjo gospodarnost in učinkovitost izvedbe javnega naročila.

Državna revizijska komisija uvodoma ugotavlja, da je predmet sklopa 1 izvajanje 238 (različnih) mikrobioloških in imunoloških preiskav, ki jih je naročnik opredelil v ponudbenem predračunu za sklop 1. Med strankama ni sporno, da vse preiskave, opredeljene v ponudbenem predračunu, predstavljajo mikrobiološke in imunološke preiskave in da je torej naročnik v sklopu 1 združil istovrstne laboratorijske storitve oz. istovrstne preiskave, ki jih potrebuje za diagnostiko in zdravljenje pacientov, obolelih z rakom. Državna revizijska komisija je ob tem kot nepotreben zavrnila dokazni predlog naročnika z vpogledom v članek, objavljen na spletni strani delo.si, s katerim želi naročnik dokazati navedbe o trditvah (da je naročnik uspešen pri delu, ker je uspel trend umrljivosti obrniti navzdol, in da število obolelih za rakom narašča), ki niso pravno relevantne za presojo naročnikovega ravnanja pri oblikovanju predmeta sklopa 1.

Vlagatelj v zahtevku za revizijo navaja, da je naročnik združil različne skupine mikrobioloških in imunoloških preiskav (npr. bakteriološke kultivacije, identifikacije mikroorganizmov, antibiograme in določanje MIK, molekularne preiskave, serološke preiskave, okoljsko mikrobiologijo…), da se posamezne skupine razlikujejo glede kužnine oz. vzorca, predanalitične obdelave, uporabljene

metode, potrebne opreme in strokovne ekspertize, stabilnosti materiala in časovne občutljivosti vzorca, ter da bi naročnik moral oblikovati sklope glede na objektivne lastnosti predmeta, in sicer (zlasti) glede na metodološko in klinično povezanost posameznih preiskav, vrsto primarnega vzorca, skupno predanalitično obravnavo, stabilnost materiala, potrebno strokovno ekspertizo in možnost samostojne laboratorijske obravnave ter izdaje rezultata. V zvezi z izpostavljenimi navedbami vlagatelja gre pojasniti dvoje. Prvič, vlagatelj v zahtevku za revizijo ne konkretizira, katere izmed preiskav, ki jih naroča naročnik, spadajo v katero skupino preiskav (npr. katere izmed naročenih preiskav spadajo v skupino seroloških preiskav) in tudi ne konkretizira, katere preiskave so metodološko in klinično povezane, glede katerih preiskav je relevantna ista vrsta primarnega vzorca, katere preiskave imajo skupno ali enako predanalitično obravnavo, in katere izmed predvidenih preiskav se med seboj razlikujejo glede uporabljene metode, potrebne opreme in strokovne ekspertize, stabilnosti materiala in časovne občutljivosti vzorca. Iz navedb vlagatelja izhaja primeroma zgolj, da se okoljske mikrobiološke preiskave (pri čemer vlagatelj ne konkretizira teh preiskav) glede na primarni vzorec razlikujejo od ostalih preiskav bolnikovega biološkega materiala. In drugič, vlagatelj se z zahtevkom za revizijo ne zavzema za razdelitev predmeta sklopa 1 na posamezne preiskave ali za razdelitev glede na posamezne skupine (mikrobioloških in imunoloških) preiskav ali za razdelitev predmeta naročila glede na vrsto primarnega vzorca, predanalitično obdelavo, uporabljene metode, potrebno opremo in strokovno ekspertizo, stabilnost materiala oz. časovne občutljivosti vzorca, niti se ne zavzema za izločitev okoljskih mikrobioloških preiskav.

Upoštevaje navedeno je Državna revizijska komisija kot nepotreben zavrnila dokazni predlog vlagatelja z imenovanjem strokovnjaka v delu, v katerem naj bi ta podal mnenje (1) ali je predvidene preiskave mogoče razdeliti v več strokovno zaključenih skupin glede na vrsto vzorca, uporabljene metode, predanalitične zahteve stabilnost in časovno občutljivost vzorca ter glede na zahtevano strokovno ekspertizo, in (2) pri katerih konkretnih skupinah preiskav obstaja nujna povezanost zaradi istega vzorca, njegovega volumna, predanalitičnih zahtev ali stabilnosti vzorca. Ne le, da izvedba dokazov ne more nadomestiti manjkajoče trditvene podlage, saj ta služi dokazovanju zatrjevanih (konkretnih in določnih) pravno relevantnih dejstev, ne pa dopolnjevanju pomanjkljive trditvene podlage, ampak se vlagatelj, kot že navedeno, z zahtevkom za revizijo tudi ne zavzema za razdelitev predmeta sklopa 1 na več strokovno zaključenih skupin glede na vrsto vzorca, uporabljene metode, predanalitičnih zahtev, stabilnosti in časovni občutljivosti vzorca ter glede na zahtevano strokovno ekspertizo.

Z zahtevkom za revizijo se vlagatelj zavzema za razdelitev predmeta sklopa 1 na dva sklopa, in sicer se zavzema, da se iz sklopa 1 izvzamejo preiskave, ki jih je navedel v Prilogi 5 zahtevka za revizijo. Naročnik utemeljeno opozarja, da iz vlagateljevih navedb ni razvidno, na podlagi katerega kriterija oz. na podlagi katere objektivne lastnosti predmeta temelji predlagana razdelitev sklopa 1. Vlagatelj sicer navaja, da naj skupaj ostanejo preiskave, pri katerih zaradi posebnosti pacientov Onkološkega inštituta, istega omejenega primarnega vzorca, njegove stabilnosti, posebne časovne občutljivosti ali potrebe po specifični ekspertizi obstajajo stvarni razlogi za skupno izvajanje, izločijo pa naj se preiskave, ki jih je glede na njihove objektivne strokovne in izvedbene značilnosti mogoče izvajati samostojno. Vendar iz vlagateljevih navedb ni razvidno, katere so tiste objektivne strokovne in izvedbene značilnosti izločenih preiskav, zaradi katerih se te bistveno razlikujejo od preiskav, ki naj bi ostale v sklopu 1, posledično pa ni mogoče zaključiti, da bi izločene preiskave oz. preiskave, ki bi ostale v sklopu 1, predstavljale zaključeno celoto. Vlagatelj tudi ne prereka navedb naročnika, da tudi vlagateljeva predlagana delitev sklopa 1 ne razlikuje glede na vrsto preiskav, primarni vzorec ali metodo obdelave oz. da so tudi v predlagani razdelitvi združene različne skupine (mikrobioloških in imunoloških) preiskav in da so iste vrste preiskav (npr. serološke preiskave) predmet obeh predlaganih sklopov, kot tudi ne prereka navedb naročnika, da je vlagatelj izločil nekatere okoljske preiskave oz. da so tudi po predlagani razdelitvi predmeta sklopa 1 združene okoljske preiskave s kliničnimi preiskavami. Slediti gre zato

smiselnim navedbam naročnika, da je tudi vlagatelj v predlogu delitve sklopa združil nabor metodološko in izvedbeno različnih preiskav ter s tem storil ravno to, kar očita naročniku v zahtevku za revizijo.

Vlagateljev predlog delitve sklopa 1 na dva sklopa gre, kot to pravilno opozarja naročnik, razumeti v smeri, da želi vlagatelj iz predmeta sklopa 1 izločiti preiskave, ki jih sam ne izvaja oz. ki jih ne želi izvajati. Vendar naročnik ne oblikuje predmeta javnega naročila glede na poljubne želje ponudnikov. Namen delitve na sklope namreč ni, da se predmet oblikuje glede na zmožnosti oz. nabor storitev, ki jih na trgu ponuja posamezni ponudnik, ampak da se omogoči dostop malim in srednjim podjetjem ter specializiranim gospodarskim subjektom in dejavnostim (kot izhaja tudi iz uvodnih določb Direktive 2014/24/EU). Da bi v konkretnem primeru predlagana razdelitev preiskav bila skladna z naborom preiskav, ki jih izvajajo specializirani gospodarski subjekti, vlagatelj niti ne zatrjuje. Nasprotno, iz njegovih navedb izhaja, da na slovenskem trgu obstajata dva izvajalca širšega nabora preiskav, tj. vlagatelj in Inštitut za mikrobiologijo in imunologijo Medicinske fakultete Univerze v Ljubljani, in da združitev širokega nabora strokovno ločljivih preiskav omogoča sodelovanje le subjektu z izjemo širokim portfeljem (tj. Inštitutu za mikrobiologijo in imunologijo Medicinske fakultete Univerze v Ljubljani), medtem ko vlagatelj, ki ne zagotavlja vseh predvidenih preiskav, ne more sodelovati.

V zvezi z navedbami vlagatelja, da tudi druge bolnišnične ustanove laboratorijske storitve organizirajo v več sklopih, gre pojasniti, da ravnanje drugih naročnikov v drugih postopkih oddaje javnega naročila ne more biti relevantno za presojo zakonitosti naročnikovega ravnanja v obravnavanem postopku oddaje javnega naročila, zato Državna revizijska komisija ni ugotavljala, kakšna so bila ravnanja drugih naročnikov v drugih postopkih javnega naročanja in je kot nepotreben zavrnila dokazni predlog vlagatelja z vpogledom v primerjalno preglednico OI in SB NM (priloženo vlogi z dne 12. 10. 2026).

Državna revizijska komisija je kot nepotreben zavrnila tudi dokazni predlog vlagatelja z imenovanjem strokovnjaka v delu, v katerem naj bi ta podal mnenje, (1) ali predvidene preiskave predstavljajo eno medicinsko, laboratorijsko oz. tehnološko nedeljivo celoto, in (2) ali mora preiskave, izločitev katerih predlaga vlagatelj, izvesti isti izvajalec kot preostale preiskave. Tudi če bi bilo v obravnavanem primeru mogoče ugotoviti, da je predmet zadevnega javnega naročila v sklopu 1 mogoče razdeliti na posamezne skupine preiskav ali celo tako, da bi vsaka preiskava predstavljala svoj sklop in da bi bilo teoretično predmet sklopa 1 mogoče deliti na dva sklopa na način kot predlaga vlagatelj, ob čemer bi bilo treba ugotoviti, da je izpolnjen prvi pogoj iz prvega odstavka 73. člena ZJN-3, pa je Državna revizijska komisija preizkusila zlasti, ali je izpolnjen tudi drugi pogoj v obeh njegovih delih, torej, ali bi takšna delitev na dva sklopa prispevala k večji gospodarnosti in učinkovitosti izvedbe javnega naročila.

Vlagatelj v zahtevku za revizijo zatrjuje, da bi bila predlagana delitev sklopa 1 gospodarna in bi naročniku omogočala pridobitev več ponudb. Večanje konkurence lahko vpliva na gospodarnost izvedbe javnega naročila, saj konkurenca med gospodarskimi subjekti lahko pomeni nižje cene predmeta javnega naročila, vendar je to le en od vidikov zagotavljanja gospodarnosti izvedbe javnega naročila. Za večjo gospodarnost in učinkovitost izvedbe javnega naročila ni relevantna le faza pridobivanja ponudb, temveč tudi izvedbena faza (prim. npr. odločitvi Državne revizijske komisije v zadevi št. 018-006/2020 in št. 018-097/2019). Ni namreč mogoče upoštevati gospodarnosti izvedbe javnega naročila le z vidika, da bi nek gospodarski subjekt lahko ponudil nižjo ceno dela predmeta javnega naročila. Izvedba javnega naročila v večjem številu sklopov namreč lahko za naročnika pomeni tudi več opravil in več stroškov, gospodarski subjekti pa bi pri oblikovanju cen izgubili možnost upoštevanja obsega predmeta (npr. količinski popusti), lahko pa to tudi vpliva na drugačno odločanje gospodarskih subjektov, ki bi bili zainteresirani za celotno

javno naročilo in za pridobitev le posameznih sklopov nimajo interesa (»premalo« zanimivo javno naročilo).

Tudi če bi še lahko sledili vlagatelju, da bi lahko naročnik z oblikovanjem dveh manjših sklopov vsaj v enem dodatnem sklopu prejel dodatno ponudbo, ki bi s ponudbeno ceno morebiti vplivala na večjo konkurenčnost in s tem na gospodarnost izvedbe javnega naročila, pa mora razdelitev javnega naročila v sklope prispevati tudi k večji učinkovitosti izvedbe javnega naročila. Če bi bila izvedba javnega naročila, ki bi bilo razdeljeno v sklope, npr. tehnično prezahtevna ali pa bi potreba po usklajevanju različnih izvajalcev za sklope lahko resno ogrozila pravilno izvedbo javnega naročila, bi razdelitev javnega naročila v sklope dosegla ravno nasprotni učinek večji učinkovitosti izvedbe javnega naročila.

Vlagatelj v zahtevku za revizijo ne pojasni, zakaj naj bi predlagana razdelitev sklopa 1 prispevala k večji učinkovitosti izvedbe javnega naročila, pač pa zgolj navaja, da bi bila predlagana razdelitev *»učinkovita, ker ne zahteva drobljenja na veliko število izvajalcev«*, s čimer bi lahko vlagatelj kvečjemu utemeljil le, da bi predlagana razdelitev sklopa 1 prispevala k večji učinkovitosti izvedbe javnega naročila kot razdelitev sklopa 1 na posamezne postavke ali več skupin preiskav, ne pa tudi, da bi predlagana razdelitev prispevala k večji učinkovitosti izvedbe naročila kot nerazdelitev sklopa 1.

Na drugi strani naročnik navaja številne argumente, zaradi katerih naj bi izvedba enotnega sklopa 1 zagotavljala prednosti z vidika večje učinkovitosti izvedbe naročila. Državna revizijska komisija sledi naročnikovim navedbam, katerim vlagatelj ne nasprotuje, da se postavi diagnoza in uvede primerno zdravljenje na podlagi različnih parametrov oz. rezultatov različnih preiskav in da se pri izvajanju diagnostike in zdravljenju ne izvede zgolj ena (vrsta) preiskav, temveč več različnih hkrati. Navedeno velja tudi za okoljske preiskave (ki so povezane z odločitvami o namestitvi pacienta in ukrepi za preprečevanje širjenja večkratno odpornih bakterij), ki se, četudi se te ne izvajajo iz biološkega materiala pacienta, naročajo hkrati s kliničnimi in nadzornimi preiskavami bolnikovega biološkega materiala. V zvezi z navedbami vlagatelja, da naročnik ne bo sočasno naročal vseh (238) predvidenih preiskav, gre pojasniti, da naročnikovih navedb ni mogoče razumeti v tej smeri. Naročnik namreč pojasni, da ne obstoji standarden, vnaprej določen diagnostični algoritem in da se vrsta in obseg potrebnih preiskav določata individualno glede na klinično stanje posameznega pacienta, iz česar izhaja, da ni mogoče vnaprej predvideti, katere preiskave iz množice predvidenih preiskav bo naročnik naročal pri posameznih pacientih, in da ni mogoče vnaprej zaključiti, da nekaterih (kombinacij) preiskav naročnik ne bo naročal sočasno z drugimi preiskavami.

Državna revizijska komisija zato sledi navedbam naročnika, da (za učinkovito) diagnostiko in zdravljenje potrebuje hkrati rezultate vseh preiskav. S tem v zvezi ne gre spregledati naročnikovih smiselnih navedb, da bi lahko usklajevanje različnih izvajalcev za sklope ogrozilo pravilno izvedbo javnega naročila, kar je skladno z Direktivo 2014/24 eden izmed utemeljenih razlogov, da se javno naročilo ne razdeli na sklope. Naročnik je namreč prepričljivo pojasnil, da med lečečim zdravnikom, ki naroča preiskave, in izvajalcem preiskav poteka strokovna komunikacija v povezavi z rezultati. Teh navedb vlagatelj ne prereka, pač pa zatrjuje, da strokovna komunikacija ne poteka zgolj z eno osebo na strani izvajalca, pač pa z različnimi specialisti, dežurnimi službami in laboratorijskimi enotami. Vendar četudi poteka strokovna komunikacija z več osebami pri enem izvajalcu, kot to zatrjuje vlagatelj, to zgolj pomeni, da bi naročnik oz. lečeči zdravnik v primeru razdelitve sklopa 1 na dva sklopa moral komunicirati in usklajevati rezultate s še večjim številom oseb kot v primeru nerezdelitve sklopa 1. Vlagatelj tudi ne more uspeti z navedbami, da bi lahko naročnik v dokumentacijo v zvezi z oddajo javnega naročila vključil zahtevo, da izvajalec določi eno osebo, ki bo komunicirala z naročnikom, saj takšna zahteva ne bi spreminjala dejstva, da bi moral naročnik oz. lečeči zdravnik v primeru razdelitve sklopa 1 na dve manjši enoti za potrebe

pridobitve rezultatov preiskav, na podlagi katerih se bo izvedla diagnostika in zdravljenje, komunicirati z dvema izvajalcema in ne le z enim. Tudi sicer je logično pričakovati, da bi imela ena oseba vedno vsaj enega namestnika, ker je lahko iz različnih razlogov odsotna in ne more ves čas zagotavljati potrebne komunikacije z naročnikom.

Smiselne in prepričljive so tudi navedbe naročnika, da bi naročnik v primeru razdelitve sklopa 1 na dve manjši enoti zaradi dveh izvajalcev za nekatere preiskave potreboval več vzorca pacientovega biološkega materiala oz. da bi bila potrebna fizična delitev vzorca, kar bi povečalo tveganje za kontaminacijo, hemolizo ter administrativne napake pri označevanju, kar neposredno ogroža varnost pacientov in zanesljivost izvidov. Vlagatelj ne zanika pomena preprečevanja navedenih tveganj, pač pa navaja, da so ta tveganja realna predanalitična tveganja, ki jih je mogoče obvladovati s standardiziranimi postopki. Četudi je alikvotiranje oz. priprava sekundarnih vzorcev v medicinski laboratorijski stroki ustaljen predanalitičen postopek in se tveganja obvladujejo s standardiziranimi postopki, kot to zatrjuje vlagatelj, pa Državna revizijska komisija sledi navedbam naročnika, da je v primeru delitve istega vzorca na dva izvajalca na naročniku najmanj dodatno breme fizične delitve vzorca oz. obravnave dveh vzorcev, kar predstavlja dodatna (administrativna in organizacijska) bremena za naročnika in podaljšuje predanalitično fazo ter s tem podaljšuje čas do pridobitve rezultatov preiskav. Ob tem gre poudariti, da tudi vlagatelj priznava, da bi naročnik v primeru razdelitve sklopa 1 na dve manjši enoti imel dodatna opravila (npr. oblikovanje šifranta, kateremu izvajalcu se vzorec posreduje, dodatno razvrščanje vzorcev, njihovo primopredajo, določitev poti posameznega vzorca…). Upoštevaje navedeno je Državna revizijska komisija kot nepotreben zavrnila dokazni predlog vlagatelja z imenovanjem strokovnjaka v delu, v katerem naj bi ta podal mnenje, (1) ali je mogoče varno uporabiti sekundarne vzorce oziroma alikvote brez dodatnega odvzema pri pacientu in brez nesprejemljivega povečanja tveganja za kontaminacijo, hemolizo, napačno identifikacijo vzorca ali zmanjšanje zanesljivosti rezultata, in (2) ali je mogoče navedena tveganja ustrezno obvladovati z vnaprej določenimi zahtevami glede označevanja, sledljivosti, vrste vsebnika, transportnega medija, temperature, časa transporta in časa do laboratorijske obdelave in (3) ali vključitev več laboratorijskih izvajalcev sama po sebi z vidika laboratorijske stroke zmanjšuje kakovost diagnostike ali varnost pacientov.

Ker je že ob upoštevanju navedenega treba ugotoviti, da je naročnik uspel izkazati utemeljene razloge, da bi delitev sklopa 1 na dve manjši enoti imela za posledico manj učinkovito izvedbo javnega naročila, Državna revizijska komisija v nadaljevanju ni presojala, ali bi lahko naročnik tudi z drugimi argumenti, ki jih podaja v utemeljitev oblikovanja enega sklopa (tj. logistični razlogi, informacijska povezljivost, stabilnost in transport, kadrovski razlogi, varnost onkoloških bolnikov), utemeljil oblikovanje enotnega sklopa. Ob upoštevanju navedenega je Državna revizijska komisija kot nepotreben zavrnila dokazni predlog naročnika z zaslišanjem dveh zaposlenih pri naročniku, s katerimi želi naročnik dokazovati trditve, vezane na informacijsko povezljivost, in na kadrovsko breme.

Upoštevaje navedeno Državna revizijska komisija ugotavlja, da vlagatelj ob sicer pomanjkljivi trditveni (in dokazni) podlagi glede izločenih preiskav v samostojno vsebinsko zaključeno celoto, ni uspel izkazati, da bi predlagana delitev sklopa prispevala (tudi) k večji učinkovitosti izvedbe predmeta javnega naročila, naročnik pa je nasprotno uspel izkazati utemeljene razloge, zakaj bi to povzročilo dodatno breme in posledično kvečjemu manj učinkovito izvedbo javnega naročila. Naročniku zato ni mogoče očitati kršitve 73. člena ZJN-3 v zvezi z oblikovanjem sklopa 1, vlagateljeve navedbe v tem delu pa gre zavrniti kot neutemeljene.

2. *Glede merila M2 »Razdalja od laboratorija ponudnika do sedeža naročnika«*

Vlagatelj v zahtevku za revizijo zatrjuje, da je naročnik oblikoval merilo M2 *»Razdalja od laboratorija ponudnika do sedeža naročnika«* v nasprotju z 84. členom ZJN-3, načelom enakopravne obravnave ponudnikov in načelom sorazmernosti. Vlagatelj navaja, da to merilo vrednoti zgolj geografsko lokacijo ponudnika in da oddaljenost laboratorija ponudnika od sedeža naročnika, glede na ostale določbe dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila, ne izraža ekonomske ali kakovostne prednosti ponudbe.

Merila so element za vrednotenje in medsebojno primerjavo ponudb. Gre za razlikovalne znake med (dopustnimi) ponudbami, katerih izbira odraža naročnikovo presojo pomembnosti posameznih okoliščin, povezanih s predmetom ali izvedbo naročila. Izhodišče za oblikovanje meril v postopkih javnega naročanja predstavlja 84. člen ZJN-3, ki v prvem odstavku določa, da naročnik javno naročilo odda na podlagi ekonomsko najugodnejše ponudbe – ta se, glede na drugi odstavek 84. člena ZJN-3, določi na podlagi cene ali stroškov, in lahko zajema tudi najboljše razmerje med ceno in kakovostjo, ocenjeno na podlagi meril, ki se nanašajo na kakovost ter okoljske ali socialne vidike, povezane s predmetom javnega naročila.

Posamezna merila, na podlagi katerih se določi ekonomsko najugodnejša ponudba, so v ZJN-3 našteta primeroma, kar pomeni, da je naročniku na voljo neizčrpen seznam možnih meril za oddajo javnega naročila (prim. 92 uvodno izjavo Direktive 2014/24/EU). Četudi je določitev posameznih meril, na podlagi katerih bo naročnik v vsakokratnem primeru poiskal najboljše razmerje med ceno in kakovostjo, prepuščena naročniku, pa mu ni podeljena neomejena svoboda izbire meril za oddajo javnega naročila, saj mora pri oblikovanju meril upoštevati temeljna izhodišča, ki jih v tej zvezi določa ZJN-3. Splošna izhodišča za določitev meril predstavljajo že temeljna načela javnega naročanja, ki so povzeta v šestem odstavku 84. člena ZJN-3, ki določa, da morajo biti merila za oddajo javnega naročila nediskriminatorna, sorazmerna in povezana s predmetom javnega naročila. Nediskriminatornost se nanaša na določitev ocenjevalnih kriterijev – merila, katerih temeljni namen je sicer prav razlikovanje in razvrščanje ponudb od najbolj do najmanj ugodne, morajo biti določena tako, da naročnik ponudbe razlikuje in razvršča na podlagi okoliščin, ki so objektivno opravičljive, ne pa na podlagi okoliščin, ki predstavljajo neupravičeno diskriminacijo, zlasti na podlagi krajevnih, stvarnih ali osebnih okoliščin. Merilo je sorazmerno, če je z njim dejansko mogoče doseči cilj, ki ga ocenjevanje ponudb po merilih zasleduje – identifikacija ekonomsko najugodnejše ponudbe oz. izbira tiste ponudbe, ki naročniku dejansko zagotavlja najboljše razmerje med ceno in kakovostjo. Povezanost merila s predmetom javnega naročila pa pomeni, da se mora merilo nanašati na sam predmet naročila, ne pa morda na kakšne druge okoliščine, povezane z osebo ponudnika.

V predmetnem postopku oddaje javnega naročila je naročnik merila določil v točki 1.17 dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila, v kateri je določil, da bo najugodnejšo ponudbo izbral na podlagi: M1 *»Ponudbena cena«* (možnih 70 točk), M2 *»Razdalja od laboratorija ponudnika do sedeža naročnika (v kilometrih)«* (možnih 15 točk) in M3 *»24 urna prisotnost dežurnega pri ponudniku«* (možnih 15 točk). Med strankama sporno merilo M2 *»Razdalja od laboratorija ponudnika do sedeža naročnika (v kilometrih)«* je naročnik opisal in ovrednotil na naslednji način:
»do 3 kilometre – 15 točk
do 7 kilometrov – 10 točk
do 15 kilometrov – 5 točk
nad 15 kilometrov – 0 točk.
Pri merilu M2 se upošteva razdalja od laboratorija ponudnika do sedeža naročnika (Zaloška cesta 2, 1000 Ljubljana), na podlagi daljinomera »Google Zemljevidi«.

Iz izpostavljene določbe izhaja, da naročnik v okviru spornega merila razlikuje med ponudbami glede na lokacijo laboratorija ponudnika oz. glede na oddaljenost laboratorija ponudnika do sedeža naročnika. Za izračun oddaljenosti laboratorija ponudnika do sedeža naročnika je naročnik predvidel uporabo aplikacije *»Google zemljevidi«*, ki, tako kot to zatrjuje naročnik in kar je splošno znano, poleg podatka o oddaljenosti dveh točk izračuna tudi približni čas vožnje z avtomobilom med obema točkama.

V zvezi z navedbami vlagatelja, da je sporno merilo oblikovano v nasprotju z načelom enakopravne obravnave ponudnikov, gre pojasniti, da je Državna revizijska komisija že večkrat zavzela stališče (prim. npr. odločitve v zadevah št. 018-205/2018, 018-156/2021,018-109/2025), da zgolj dejstvo, da naročnik z določnim merilom (ali zahtevo) razlikuje med ponudbami, in posledično ponudniki, ne pomeni, da je takšno merilo že samo po sebi diskriminatorno. V naravi samega merila je, da razlikuje med tistimi ponudbami, ki določeno merilo izpolnjujejo (oz. ga bolj izpolnjujejo) in je zato ponudba ocenjena bolje, ter tistimi ponudbami, ki tega merila ne izpolnjujejo (oz. ga manj izpolnjujejo) in so zato slabše ocenjene. Načela enakopravnosti v pravu javnih naročil ni mogoče razumeti kot absolutne kategorije; enakopravnost namreč ne pomeni, da je potrebno vsem ponudnikom omogočiti dejansko enak položaj. Naročniki so v postopkih oddaje javnih naročil upravičeni postavljati zahteve, ki imajo za posledico njihovo razlikovanje, vendar le iz razlogov, ki so neposredno povezani s predmetom javnega naročila in so objektivno opravičljivi. Zato tudi v obravnavanem primeru zgolj dejstvo, da naročnik s spornim merilom razlikuje med ponudbami oz. ponudniki glede na lokacijo ponudnika oz. glede na oddaljenost laboratorija ponudnika do sedeža naročnika, še ne pomeni, da je takšno merilo samo po sebi v nasprotju z načelom enakopravne obravnave ponudnikov. Merilo je neupravičeno diskriminatorno, če ponudbe različno obravnava na podlagi okoliščin, ki niso povezane s predmetom javnega naročila in katerih večje ali manjše izpolnjevanje ne odraža večje ali manjše prednosti za naročnik pri izvedbi predmeta javnega naročila.

V obravnavani zadevi je zato potrebno presoditi, ali razlikovanje ponudb glede na lokacijo ponudnika oz. glede na oddaljenost laboratorija ponudnika do sedeža naročnika temelji na objektivno utemeljenih okoliščinah, ki so povezane s predmetom javnega naročila in katerih večje ali manjše izpolnjevanje odraža večje ali manjše prednosti za naročnika pri izvedbi predmeta javnega naročila.

Pritrditi gre vlagatelju, da določbe obstoječe dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila izključujejo ekonomsko, finančno prednost, ki bi lahko izhajala iz bližine oz. oddaljenosti laboratorija ponudnika do sedeža naročnika. Naročnik je namreč v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila predvidel, da bo, če je ponudnik oddaljen manj kot 1 km od sedeža naročnika, naročnik zagotovil transport vzorcev do ponudnika, in da mora ponudnik, ki je oddaljen več kot 1 km od sedeža naročnika, sam (na svoje stroške, ki jih vkalkulira v ponudbeno ceno) zagotoviti transport vzorcev (glej obrazec št. 6 – Tehnične zahteve in specifikacije in 18. člen vzorca pogodbe). To pomeni, da naročnik zaradi večje oddaljenosti laboratorija ponudnika od sedeža naročnika nima dodatnih (transportnih) stroškov.

Vendar v obravnavanem primeru naročnik ne zatrjuje, da okoliščina oddaljenosti laboratorija ponudnika od sedeža naročnika meri ekonomsko, finančno prednost pri izvedbi javnega naročila, nasprotno, naročnik izrecno zatrjuje, da sporno merilo ne predstavlja cenovnega merila, ampak da predstavlja kakovostno merilo oz. da z njim ocenjuje kakovost naročenih storitev. Po mnenju naročnika je oddaljenost laboratorija ponudnika od sedeža naročnika povezana s časom, ki je potreben za transport vzorcev od sedeža naročnika do laboratorija ponudnika. Bolj kot je oddaljen laboratorij ponudnika od sedeža naročnika, daljši je čas, potreben za transport vzorcev. Zato bližina laboratorija, po navedbah naročnika, vpliva na hitrost pridobitve rezultata preiskav in na

stabilnost biološkega materiala oz. na zmanjšano možnost degradacije vzorca in s tem povečanje zanesljivosti (kakovosti) rezultata.

Naročnik z navedbami o hitrosti pridobitve rezultatov preiskav oz. z navedbami, da bo od ponudnika, ki ima laboratorij bližje sedežu naročnika, prej prejel rezultate preiskav kot od ponudnika, ki ima laboratorij bolj oddaljen od sedeža naročnika, ne more utemeljiti spornega merila. Načeloma bi sicer bilo mogoče pritrditi navedbam naročnika, da bi lahko bližina laboratorija vplivala na hitrost pridobitve rezultata preiskav, saj bi lahko ponudniki, katerih laboratorij se nahaja bližje sedežu naročnika, zaradi krajše transportne poti vzorcev potrebovali manj časa za prevoz vzorcev in bi zato lahko prej opravili naročene preiskave (naročnik pa bi prej prejel rezultate preiskav) kot ponudniki, katerih laboratorij je bolj oddaljen od sedeža naročnika in ki bi potrebovali več časa za prevoz vzorcev. Vendar pa vlagatelj pravilno opozarja, da iz dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila izhaja, da je izvajalec zavezan posamezno preiskavo opraviti najkasneje v času, ki je v skladu s strokovno doktrino oz. kot je običajna praksa za posamezno preiskavo, pri čemer se kot čas izvedbe preiskave šteje čas od trenutka, ko izvajalec prevzame vzorec za preiskavo, do trenutka, ko naročnik prejme pisni rezultat preiskave (glej 2. člen vzorca pogodbe). To pomeni, da so vsi ponudniki, ne glede na lokacijo oz. oddaljenost laboratorija od sedeža naročnika, dolžni izvesti posamezno preiskavo oz. dostaviti pisni rezultat preiskave v enakem času, tj. najkasneje v času, ki je v skladu s strokovno doktrino oz. v skladu z običajno prakso za posamezno preiskavo, pri čemer za vse ponudnike, ne glede na lokacijo oz. oddaljenost laboratorija od sedeža naročnika, začne ta čas teči s prevzemom vzorca za preiskavo. Ker je v čas, v katerem mora naročnik prejeti rezultate preiskav, vštet tudi čas transporta vzorca, bližina laboratorija do sedeža naročnika naročniku sama po sebi ne zagotavlja, da bo od ponudnika, ki ima laboratorij bližje naročniku, prej prejel rezultate preiskav. Iz dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila tudi ne izhaja, da bi bili ponudniki, ki imajo laboratorij bliže sedežu naročniku (in ki bi v posledici spornega merila prejeli dodatne točke), dolžni oz. zavezani prej izvesti preiskavo in naročniku prej posredovati rezultate preiskav, kot ponudniki, ki imajo laboratorij bolj oddaljen od sedeža naročniku (in ki v posledici spornega merila ne bi prejeli dodatnih točk), kar priznava tudi naročnik.

Navedenega ne spreminja sklicevanje naročnika na nujne (*»cito«)* preiskave, ki morajo biti izvedene takoj, ker zdravnik nujno potrebuje rezultate preiskav. Glede na določbe dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila naročnik nima zagotovila, da bo od ponudnika, ki ima laboratorij bliže sedežu naročniku (in ki bi v posledici spornega merila prejel dodatne točke), prej prejel rezultate nujnih preiskav kot od ponudnika, ki ima laboratorij bolj oddaljen od sedeža naročnika (in ki v posledici spornega merila ne bi prejel dodatnih točk). Naročnik je namreč glede nujnih preiskav predvidel zgolj, da izvajalec v nujnih primerih, ki jih z naročnikom dorečeta sproti, posamezne nujne preiskave opravi v najkrajšem možnem času (gl. 2. člen vzorca pogodbe), pri čemer *»najkrajši možni čas«* teče od prevzema vzorca za preiskavo, kar pomeni, da je v ta čas, ne glede na oddaljenost laboratorija ponudnika od sedeža naročnika vključen tudi čas transporta vzorca.

Naročnik spornega merila ne utemeljuje zgolj z navedbami o hitrosti pridobitve rezultatov preiskav, pač pa ga utemeljuje tudi z navedbami, da je bližina laboratorija ponudnika (in torej krajši transport vzorcev) povezana s stabilnostjo biološkega vzorca, tj. z ohranjanjem lastnosti vzorca, ki so čim bolj podobne lastnostim v trenutku odvzema vzorca. Naročnik zatrjuje, da daljši transport lahko povzroči biokemične, celične in mikrobiološke spremembe vzorca (posledično pa vzorec nima več enakih lastnosti kot v trenutku odvzema), zato bližina laboratorija ponudnika vpliva na zmanjšano možnost degradacije vzorca in povečanje zanesljivosti (kakovosti) rezultata preiskav. Vlagatelj na drugi strani ne prereka naročnikovih navedb, da sta pri nekaterih vzorcih čas in način transporta vzorca klinično pomembna in tako smiselno priznava, da lahko daljša transportna pot, in posledično daljši čas, potreben za transport vzorcev, vpliva na stabilnost

vzorca in s tem na kakovost oz. zanesljivost rezultatov preiskav. Ob tem gre poudariti, da naročniku ni mogoče očitati kršitev, če v okviru merila ocenjuje okoliščine, ki se nanašajo le na del javnega naročila, zato vlagatelj ne more uspeti z navedbami, da (ne)stabilnost vzorca ni pri vseh preiskavah enaka. V zvezi z navedbami vlagatelja, da *»stabilnost vzorcev ni funkcija kilometrov«* in da je stabilnost vzorca odvisna od dejanskih pogojev, kot npr. vrste materiala, vsebnika, temperature, časa od odvzema do obdelave, gre ponoviti, da vlagatelj ne prereka naročnikovih navedb, da sta pri nekaterih vzorcih čas in način transporta vzorca klinično pomembna, zato Državna revizijska komisija sledi navedbam naročnika, da na stabilnost vzorca vpliva tudi čas prevoza vzorca od sedeža naročnika do laboratorija ponudnika. Ponudnik, ki ima laboratorij bližje sedežu naročniku (in ki bi v posledici spornega merila prejel dodatne točke), potrebuje manj časa in krajšo pot za prevoz vzorca kot ponudnik, ki ima laboratorij bolj oddaljen od sedeža naročnika (in ki v posledici spornega merila ne bi prejel dodatnih točk), posledično pa je pri ponudniku, ki ima laboratorij bližje sedežu naročnika, zaradi krajše transportne poti manjša možnost degradacije vzorca in povečana zanesljivost rezultata, kot pri ponudniku, ki ima laboratorij bolj oddaljen od sedeža naročnika. Državna revizijska komisija zato ugotavlja, da vlagatelj ni uspel izkazati, da merilo M2 *»Razdalja od laboratorija ponudnika do sedeža naročnika (v kilometrih)«* ne meri kakovostne prednosti ponudbe, naročnik pa je na drugi strani uspel utemeljiti, da je oddaljenost laboratorija ponudnika od sedeža naročnika okoliščina, ki je povezana s predmetom javnega naročila in ki odraža (večje ali manjše) prednosti za naročnika pri izvedbi predmeta javnega naročila.

Vlagatelj še zatrjuje, da je naročnik arbitrarno določil razdaljne razrede in da ti ne merijo zatrjevane časovne prednosti. Državna revizijska komisija na podlagi pregleda vprašanj in odgovorov, objavljenih na portalu javnih naročil, ugotavlja, da niti vlagatelj niti katerikoli drug zainteresiran gospodarski subjekt preko portala javnih naročil naročniku ni zastavil vprašanja oziroma opozorila, povezanega z določitvijo razdaljnih razredov. Naročnik je preko portala javnih naročil sicer prejel opozorilo v zvezi s spornim merilom, vendar se ta nanaša na vprašanje, ali sporno merilo ocenjuje ekonomsko ali kakovostno prednost ponudbe, ne pa na vprašanje oblikovanja razdaljnih razredov v okviru spornega merila.

Ker se preko portala javnih naročil posredovana vprašanja ne nanašajo na zatrjevane nezakonitosti naročnika pri določitvi razdaljnih razredov in ker je vlagatelj (ali drug morebitni ponudnik) imel možnost naročnika preko portala javnih naročil opozoriti na očitane kršitve v zvezi z oblikovanjem razdaljnih razredov, Državna revizijska komisija ugotavlja, da obstaja omejitev iz tretjega odstavka 16. člena ZPVPJN za vsebinsko presojo izpostavljenih očitkov. Državna revizijska komisija zato navedb vlagatelja in naročnika glede določitve razdaljnih razredov, vsebinsko ni obravnavala, z njimi povezan dokazni predlog naročnika z vpogledom v aplikacijo *»Google zemljevidi«* pa je zavrnila kot nepotreben.

3. Sklepno

Državna revizijska komisija glede na vse navedeno ugotavlja, da vlagatelj v okviru zahtevka za revizijo ni uspel izkazati naročnikovih kršitev pri oblikovanju sklopa 1 in pri oblikovanju merila M2 *»Razdalja od laboratorija ponudnika do sedeža naročnika (v kilometrih)«*, zato je, na podlagi prve alineje prvega odstavka 39. člena ZPVPJN, zahtevek za revizijo vlagatelja, kot neutemeljenega zavrnila.

S tem je utemeljena odločitev Državne revizijske komisije iz 1. točke izreka tega sklepa.

Vlagatelj uveljavlja tudi povračilo stroškov, nastalih v postopku pravnega varstva. Vlagatelj z zahtevkom za revizijo ni uspel, povrnitev stroškov pa je odvisna od utemeljenosti zahtevka za

revizijo, zato je Državna revizijska komisija, upoštevajoč tretji odstavek 70. člena ZPVPJN, zavrnila zahtevo vlagatelja za povrnitev stroškov.

S tem je utemeljena odločitev Državne revizijske komisije iz 2. točke izreka tega sklepa.

Pravni pouk:
Zoper to odločitev upravni spor ni dovoljen.

Predsednica senata:
mag. Zlata Jerman, univ. dipl. prav.,
članica Državne revizijske komisije

Vročiti:
- naročnik,
- vlagatelj – po pooblaščencu,
- RS MJU.

Vložiti:
- v spis zadeve, tu.